

входа, той се спрѣ. Личеше че е въ недоумѣние — отъ де се е взелъ този камъкъ. Като постоя нѣколко секунди тѣй, опита да се вмъкне въ леговището си презъ останалото тѣсно отворче. Но не можа. Тогава съ свѣтнали очи, станали червени отъ ядъ, могщиятъ звѣръ издаде страшенъ ревъ, който разтърси нашата пещера и се разнесе далеко изъ гората. Малкитѣ, чули родителския гласъ, жално завиха, а съ това усилиха яростта на тигъра. Той се хвърли върху камъка, опита се да го помѣсти съ силнитѣ си лапи, после започна да го тласка съ глава, но, като разбра, че е безсиленъ за това, зарева още по-грозно, още по-силно.

— Трѣбва да се стреля, — каза Вартонъ, — мѣрете право въ челото!

Линколнъ взе револвера, Франкъ пушката и, по команда на капитана, щракнаха. Но гърмежи не се чуха, защото барутътъ бѣше овлажнѣлъ. Бързо потърсихме кутийка съ сухъ барутъ, но, току-що я отворихме, тигърчетата случайно бутнаха кутийката и барутътъ се разсипа по мократа земя.

— Сега всичко е изгубено, — глухо каза Вартонъ, — остава ни или да умремъ отъ гладъ, или да се оставимъ да ни изяде чудовището.

Въ това време, на Франка, навѣрно му бѣ дошло нѣщо на ума. Той взе вжжето и бързо отиде къмъ дъното на пещерата, откъдето скоро се дочу стонъ, който много обезпокои стоящия предъ пещерата тигъръ. Свирепиятъ звѣръ отначало се послуша, проточи шия, а следъ това почна бѣсно да тича предъ входа, хвърляше се на разни страни, правеше чудовищни скокове и ревеше, като безуменъ. Най-после той се спре предъ кедра.